Súd:	Mestský súd Košice
Spisová značka:	K2-20C/36/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7221208211
Dátum vydania rozhodnutia:	20. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Viera Kováčová
ECLI:	ECLI:SK:MSKE:2024:7221208211.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Košice v spore žalobcu : A. B., nar. X.XX. XXXX, bytom C., D. XX, zast. JUDr. Jánom Kluckom, advokátom, so sídlom : Ku Potoku 4, 040 16 Košice, proti žalovanej : Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo vnútra SR, so sídlom : Pribinova 2, Bratislava, o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, sudkyňou JUDr. Vierou Kováčovou

r o z h o d o l :

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2 500 eur do 3 dní po právoplatnosti rozsudku.
V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .
Súd priznáva žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na súd (bývalý OS Košice II) dňa 7. 8. 2020, domáhal zaplatenia sumy 5 000 eur a náhrady trov konania z titulu náhrady škody spôsobenej žalovaným v dôsledku porušenia práva Európskej únie k jeho ujme. Žalobu dôvodil tým, že týždenný pracovný čas žalobcu ako príslušníka Hasičského a záchranného zboru SR sa skladá zo 16,5 hod. pracovných smien, po ktorých nasleduje 7,5 hod. pohotovosť (t. j. 24 hodinové smeny) v takom rozsahu, že súhrn takto „ naskladaného „ týždenného pracovného času pravidelne prekračuje 48 hodín. Úprava dovoleného rozsahu týždenného prac. času zamestnancov (vrátane hasičov) tvorí predmet úpravy práva Európskej únie, ktoré záväzne určuje dĺžku týždenného pracovného času na 48 hodín a to v Smernici 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (ktorá zjednocuje ustanovenia Smernice 93/104/ ES), pričom jej porušenie členským štátom EÚ vyvoláva jeho zodpovednosť podľa práva EÚ a pre osoby postihnuté takýmto porušením zakladá právo na náhradu spôsobenej ujmy pred vnútroštátnymi súdmi členského štátu. Podľa žalobcu sa účinná ochrana bezpečnosti a zdravia pracovníkov zabezpečuje tým, že členské štáty EÚ sú povinné zabezpečiť pracovníkom právo na stanovený týždenný pracovný čas ako aj minimálny čas odpočinku. Poukázal na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ (ďalej len ESD) v právnych veciach : C - 429/09 G.Fuß, vo veci C - 437/05 J. Vorel, vo veci C – 397/01 Pfeiffer, C – 14/04, Dellas. Právne ďalej dôvodil, že Smernica mala byť prebratá do znenia zák. č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, ako to vyplýva z Prílohy č. 4 k predmetnému zákonu, avšak žiadne ustanovenia tohto zákona nepotvrdzujú, že služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby je považovaná za súčasť ich týždenného pracovného času v zmysle unijného práva. V tomto smere sa táto právna úprava odlišuje od ust. § 96 Zákonníka práce, ktorý zohľadňuje uvedenú Smernicu ES a na ňu nadväzujúcu judikatúru ESD. Ďalším nedostatkom zák. č. 315/2001 Z. z. je, že zo Smernice 2003/88/ ES neprebral ustanovenia jej čl. VI. písm. b/ stanovujúce dĺžku týždenného pracovného času na 48 hodín. Úprava zák. č. 315/2001 Z. z., ktorá nepovažuje služobnú pohotovosť hasičov za súčasť ich týždenného pracovného času, nie je v súlade s čl. II. a s čl. VI. ods. 2 písm. b/ Smernice 2003/88/ES a zakladá povinnosť žalovanému na náhradu škody postihnutým jednotlivcom. Skutočnosť, že týždenný pracovný čas hasičov prekračuje 48 hodín, žalobca dokumentuje listinami o týždennej dochádzke. Ďalej dôvodil, že s poukazom na Preambulu prvej Smernice Rady 93/104/ES zo dňa 23. 11. 1993,

ktorá sa týka niektorých aspektov pracovnej doby a Preambulu Smernice 2003/88/ES, pravidelné nedodržiavanie maximálneho týždenného pracovného času sa môže prejaviť v rámci osobnostnej sféry žalobcu predovšetkým vo vzťahu k ochrane jeho práva na zdravie (na jeho úroveň a kvalitu) a tiež na jeho celkovú fyzickú a morálnu integritu. Vychádzajúc z povahy škody, ktorá má nemajetkovú povahu, ako aj z podmienok jej uplatnenia, v slovenskom právnom poriadku je možno aplikovať pravidlá týkajúce sa náhrady nemajetkovej ujmy fyzickej osoby podľa §§ 11 – 13 Obč. zák., nakoľko tieto ustanovenia upravujú právne vzťahy obsahom, aj účelom najbližšie k náhrade škody žalobcu v dôsledku porušenia jeho unijného práva.

2. V tomto smere žalobca argumentoval aj rozhodovacou praxou ESD, poukazujúc na rozhodnutie C – 429/09 zo dňa 25. 11. 2010 vo veci G.Fuß proti Štadthalle.

3. Žalovaný nárok žalobcu v celom rozsahu neuznával a žiadal žalobu zamietnuť. Bol toho právneho názoru, že Smernica 2003/88/ES sa na služobný pomer príslušníkov hasičského a záchranného zboru nevzťahuje v plnom rozsahu, preto jej ustanovenia porušené neboli. Štátnu službu príslušníkov hasičského a záchranného zboru vykonávajúcich zásahovú činnosť možno podľa názoru žalovaného subsumovať pod negatívne vymedzenie pôsobnosti Smernice 89/391/EHS v čl. II. ods. 2 Smernice 89/391/EHS. Štátna služba príslušníkov hasičského a záchranného zboru vykazuje aj špecifiká štátnej služby príslušníkov policajného zboru ako aj profesionálnych vojakov. Úlohy, ktoré príslušníci hasičského a záchranného zboru plnia, možno podľa súvisiacich právnych predpisov týkajúcich sa civilnej ochrany integrovaného záchranného systému ako aj právnej úpravy samotného hasičského a záchranného zboru bez akýchkoľvek pochybností subsumovať pod pojem „ osobitné činnosti služieb civilnej ochrany „ v zmysle čl. II. ods. 2 Smernice 89/391/EHS. Žalovaný ďalej tvrdil, že pokiaľ žalobcovi zamestnávateľ určoval pohotovosť nad Smernicou povolený limit, mal upozorniť nadriadeného v súlade s § 69 ods. 4 zák. č. 315/2001 Z. z. a žiadať, aby mu pohotovosť nebola určená. Žalovaný namietal tvrdenie žalobcu ohľadne nesprávnej transpozície Smernice 2003/88/ES do zák. č. 315/2001 Z. z., takže toto nie je opodstatnené tvrdenie žalobcu. V zmysle čl. II. ods. 1 uvedenej Smernice je pracovným (služobným) časom akýkoľvek čas, počas ktorého zamestnanec pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi. Do služobného času spadá výkon pracovných úloh na pracovisku, ako aj zdržiavanie sa na pracovisku k dispozícii zamestnávateľa na základe jeho nariadenia. Pracovný čas v sebe zahŕňa riadny pracovný čas, prácu nadčas a pracovnú pohotovosť na pracovisku. Žalovaný citoval ust. §§ 85, ods. 1, 86 ods. 1, 2, 3 a § 92 ods. 1 zák. č. 315/2001 a bol toho právneho názoru, že služobná pohotovosť v štátnej službe vykonávaná v mieste výkonu štátnej služby, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby v rámci riadneho rozvrhnutia služobného času sa považuje za výkon štátnej služby.

4. Žalovaný má za to, že vnútroštátne právo aj napriek tomu, že neupravuje explicitne maximálny priemerný týždenný služobný čas konkrétnym počtom hodín, ako je tomu v Smernici 2003/88/ES, zák. č. 315/2001 Z. z. a kolektívna zmluva dostatočne ustanovujú počty hodín služobného času hasičov počas ktorého vykonávajú štátnu službu, ako aj rozsah hodín služby nadčas za príslušný rok. Má preto za to, že žalobca nepreukázal, že by štát neprebral Smernicu 2003/88/ES správne do uvedeného zákona. Žalovaný, pokiaľ sa týka uplatnenej náhrady škody, poukázal na kumulatívne splnenie základných troch podmienok, ktorými sú : 1. cieľom porušenej právnej normy únie je priznať jednotlivcom práva, 2/ porušenie je dostatočne závažné, 3/ medzi porušením a škodou existuje príčinná súvislosť. Žalobca však podľa názoru žalovaného neosvedčil vznik nároku na náhradu škody žiadnym spôsobom. Nejasným spôsobom stanovil škodu, ktorá mu mala vzniknúť.

5. Okresný súd Košice II ako súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 26. 4. 2022 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5 000 eur do 3 dní po právoplatnosti rozsudku a priznal mu proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, t. j. žalobe v celom rozsahu vyhovel.

6. V dôsledku odvolania sa žalovaného Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 8. 11. 2023 uvedený rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd konštatoval, že bol naplnený odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom žalovanému znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces z hľadiska jeho práva na vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní a práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Ďalej odvolací súd konštatoval, že k uvedenej vade došlo v danom prípade, hoci súd

prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku aplikoval správnu právnu normu a správne ju aj interpretoval. Za dôvodné námietky žalovaného odvolateľa odvolací súd považuje žalovaným vytýkajúcu neúplnosť skutkových zistení a nesprávnosť právnych záverov súdu prvej inštancie o rozsahu (nie forme) odškodnenia nemajetkovej ujmy. Z úvahy súdu prvej inštancie, uvedené v bodoch 89. až 96. odôvodnenia napadnutého rozsudku, obsahujú zdôvodnenie, aká ujma žalobcovi vznikla a prečo ju považuje za vážnu, avšak neozrejmil dôvody, na podklade ktorých dospel k záveru o primeranosti výšky priznaného peňažného odškodnenia v kontexte s výškou náhrad, ktoré všeobecné súdy priznali v obdobných (kolegovia žalobcu) veciach. Pri určení výšky sumy relutárnej náhrady je totiž nutné použiť princíp proporcionality tiež tým spôsobom, že všeobecné súdy porovnajú sumy náhrad prisúdených v iných porovnateľných prípadoch a to nielen v obdobných, ale aj v ďalších, v ktorých išlo o zásah do iných osobnostných práv a to najmä ľudskej dôstojnosti, cti, dobrej povesti. Odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie, že výšku relutárnej náhrady v tejto veci neposudzoval aj týmto spôsobom, teda v nadväznosti na iné porovnateľné prípady, z ktorého dôvodu je jeho skutkový nález a nadväzujúci právny záver týkajúci sa primeranosti výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v danej veci nepreskúmateľný a nekonzistentný s výškou náhrad, ktoré súdy priznali v obdobných už právoplatne rozhodnutých sporoch : rozhodnutia KS v Košiciach sp. zn. 9CoPr/1/2019, 6CoPr/2/2019, CoPr/229/2019, 11CoPr/4/2019, 5Co/163/2021, 11CoPr/4/2019, 11Co/158/2022, 11Co/38/2022, rozsudky OS Košice II sp. zn. 6C/38/2020, 11Cpr/12/2017, 42Cpr/19/2018, 18C/38/2020, 27C/58/2020, 37C/35/2017 a ďalšie. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku neuviedol odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, nedostatočne sa zaoberal otázkou skúmania primeranosti relutárnej náhrady z hľadiska vyššie uvedených kritérií a preto došlo k naplneniu vady podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Súd prvej inštancie nerešpektoval právo strán na riadne, zrozumiteľné a preskúmateľné odôvodnenie rozhodnutia, keďže neodôvodnil svoj odklon od predchádzajúcej rozhodovacej činnosti, kedy súdy považovali v obdobných prípadoch za primeranú relutárnu náhradu v rozmedzí od 1 500 eur do 2 500 eur. Preto uložil súdu prvej inštancie v novom rozhodnutí vziať do úvahy tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo procesne správnym postupom, pričom vo svojich úvahách vyjde z názoru odvolacieho súdu.

7. Po obdržaní zrušujúceho uznesenia súd nariadil vo veci niekoľko pojednávaní, z ktorých sa uskutočnilo pojednávanie dňa 20. 8. 2024. Na uvedenom pojednávaní strany sporu zotrvali na svojej doterajšej právnej argumentácii, návrhy na doplnenie dokazovania nepredniesli.

8. Súd vo veci rozhodol v intenciách zrušujúceho uznesenia krajského súdu.

9. Vzhľadom k tomu, že odvolacím súdom neboli vytýkané právne závery súdu prvej inštancie ohľadne právomoci súdu na konanie ohľadne právnej aplikácie zodpovednosti členských štátov za porušenie práva únie a konštatovanie zásahu a vznik ujmy u žalobcu súd sa touto právnou otázkou nezaoberal. Súd sa zaoberal iba otázkou výšky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

10. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nie je zákonnou úpravou vymedzený reštriktívne, teda tak, aby ho bolo možné priznať len za vopred definované následky. Ust. § 13 ods. 2 OZ definuje dôvody, za ktorých možno náhradu nemajetkovej ujmy priznať demonštratívne a tieto nepredstavujú ohraničený výpočet prípadov, u ktorých nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vzniká. Nevyžaduje sa iba splnenie podmienky zníženia dôstojnosti fyzickej osoby, či jej vážnosti v spoločnosti, ale môže ísť aj o iné vážne následky na osobnostných právach dotknutého jedinca. Žalobca svoj nárok spájal s porušením nároku na odpočinok. Súd posudzoval tento nárok ako nemajetkovú ujmu, čo zohľadňuje aj zámery tvorcov Smernice 89/391/EHS a Smernice 2003/88/ES. Tieto smernice boli prijaté v záujme zamedzenia výskytu pracovných úrazov a chorôb z povolania. Ich cieľom bolo zaviesť alebo zlepšiť preventívne opatrenia na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov, zaistiť vyšší stupeň ich ochrany, pričom cieľ sa nemal podriaďovať ekonomickým úvahám. Všetci pracovníci by mali mať primeranú dobu odpočinku, pričom pojem odpočinok sa musí vyjadriť v jednotkách času, t. j. v dňoch, hodinách, resp. v ich častiach, aby sa zabezpečilo, že v dôsledku vyčerpania alebo iného nepravidelného rozvrhnutia práce nespôsobia úraz sebe, spolupracovníkom alebo iným osobám, že si ani krátkodobo, ani dlhodobo nepoškodia zdravie.

11. Žalobca v dôsledku takého rozvrhu pracovného času, ktorý bol v rozpore s právom únie, prišiel o voľný čas, ktorý by mal venovať rozvíjaniu osobných, rodinných, priateľských vzťahov, duševnej a fyzickej relaxácii. Nerešpektovaním čl. VI. písm. b/ Smernice 2003/88/ES pri rozvrhovaní pracovného

času žalobcu došlo k zásahu do práv žalobcu na vedenie rodinného, súkromného života, i do práva na ochranu jeho zdravia. Za takýto zásah patrí žalobcovi primerané odškodnenie.

12. Vzhľadom na formu zásahu, ktorá sa v zmysle judikatúry Súdneho dvora považuje za závažný zásah do práv, ide o nevratný stav straty niekoľkých stoviek hodín voľného času a času potrebného na regeneráciu pracovných síl. Preto samotné konštatovanie porušenia práva nie je podľa názoru súdu dostatočným zadosťučinením. Peňažná náhrada preto predstavuje spôsobilé odškodnenie takto vzniknutej ujmy (rozsudok KS Košice sp. zn. 2Co/1/2020 zo dňa 19. 11. 2020).

13. Nemajetková ujma je taká ujma, ktorá sa premieta do psychickej sféry fyzickej osoby, do jej postavenia v spoločnosti. Takáto ujma sa bezprostredne nepremieta do fyzickej integrity, ani do majetkovej sféry fyzickej osoby. Treba ju dôsledne odlíšiť od majetkovej ujmy vzniknutej ako priamy dôsledok zásahu do telesnej integrity fyzickej osoby. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu. Súčasťou práva na ochranu osobnosti je právo na súkromie a rodinný život. Posúdenie výšky nemateriálnej ujmy je závislé výlučne od úvahy súdu. Táto úvaha súdu sa však musí opierať o určité preskúmateľné hľadiská. Za závažnú ujmu sa považuje ujma, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky, považuje za ujmu značnú, pritom nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase vnímala každá iná fyzická osoba. Samotná závažnosť ujmy v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nie je jediným a výlučným kritériom pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd musí prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

14. Podľa názoru súdu žalobca vykonáva náročnú prácu. Túto vykonával aj v spornom období a to nad čas povolený právom Únie. Niet pochybností, že dochádzalo k zásahu do jeho práva na súkromie, ktorého súčasťou je aj právo na rodinný život, t. j. právo utvárať, rozvíjať, udržiavať vzťahy medzi členmi rodiny, ktoré sú založené na silných citových väzbách. Vzhľadom na zásah žalovaného do tohto práva žalobca objektívne nemohol sa venovať rodine v takom rozsahu, v akom by chcel (resp. v akom má právo), nemohol so svojím časom voľne nakladať, venovať sa svojim záľubám. Pre nedostatok voľného času nemohol oddychovať, pričom relax je vzhľadom na rizikovosť jeho práce nesmierne potrebný.

15. Bolo preukázané, že právo na odpočinok u žalobcu bolo porušované v dlhšom období (resp. táto skutočnosť je súdu z jeho rozhodovacej činnosti známa). Súd pracovnú pozíciu žalobcu považuje za vysoko zodpovednú, rizikovú, fyzicky, aj psychicky náročnú. Pri stanovení náhrady za zásah žalovaného do nemajetkovej sféry žalobcu – práva na odpočinok, súkromný a rodinný život, súd prihliadol na kritériá, uvedené v bode 95. rozsudku Fuß a na závažnosť ujmy, ktorá mu takýmto zásahom vznikla, na následky takýmto zásahom vyvolané, t. j. okolnosti zásahu.

16. Súd zároveň pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy prihliadol v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu na princíp proporcionality, t. j. porovnanie súm náhrad prisúdených všeobecnými súdmi v iných porovnateľných prípadoch. Okrem odvolacím súdom v bode 14. zrušujúceho uznesenia uvedených v rozhodnutí, súd porovnal priznávanú výšku náhrady aj s ďalšími súdnymi rozhodnutiami, napr. OS Košice II sp. zn. 18C/38/2020, ktorým rozhodnutím súd priznal žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 2 000 eur, OS Košice II sp. zn. 11Cpr/12/2017 – priznaná suma 2 000 eur, OS Košice II sp. zn. 11Cpr/12/2017 – priznaná suma 2 000 eur (rozsudok potvrdený KS Košice sp. zn. 11CoPr/1/2020), rozsudok KS v Košiciach sp. zn. 9Co/129/2023 zo dňa 5. 6. 2024, ktorým bol potvrdený rozsudok OS Košice II sp. zn. 20C/2/2022, ktorým bol potvrdený rozsudok v časti o povinnosti žalovaného na zaplatenie sumy 2 700 eur žalobcovi a nad priznanú sumu rozsudok zmenil tak, že ho zamietol. Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že súdy priznávali v obdobných prípadoch (v prípadoch, týkajúcich sa príslušníkov Hasičského a záchranného zboru SR) náhradu nemajetkovej ujmy voči totožnému žalovanému Ministerstvu vnútra SR sumu v rozmedzí 2 000 – 2 700 eur a preto je súd prvej inštancie presvedčený o tom, že aplikoval princíp proporcionality, výšku relutárnej náhrady posúdil týmto spôsobom, t.j. v nadväznosti na iné porovnateľné prípady.

17. Aj Krajský súd v Košiciach v rozsudku, ktorým priznal žalobcovi – príslušníkovi hasičského a záchranného zboru proti totožnému žalovanému v konaní sp. zn. 9Co/129/2023 náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2 700 eur, konštatoval, že prihliadnuc k porovnateľným kritériám ako závažnosť ujmy, okolnosti zásahu, jeho intenzitu a trvanie, rozsah posudzovaného obdobia, i negatívne prejavy zásahu

na živote oprávneného, priznaná suma je konzistentná s výškou náhrad priznaných v obdobných súdnych sporoch. Napr. rozhodnutia KS v Košiciach sp. zn. 2CoPr/3/2019, 11Co/162/2022 (2 500 eur), 5Co/64/2022, 6Co/129/2022 (2 500 eur), 9CoCsp/4/2020 (2 089,60 eur), 3Co/141/2022 (2 500 eur), ale aj KS v Banskej Bystrici 16Co/53/2022 (4 169,46 eur), 15Co/86/2022 (2 400 eur), 15Co/81/2021 (2 400 eur).

18. Vzhľadom na priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy a uplatnenú sumu, súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

19. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v konaní úspešný napriek tomu, že súd mu priznal len časť uplatneného práva, keďže výška náhrady nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu. Vzhľadom k uvedenému súd priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalobcu totiž nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za (ne) predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Pri rozhodovaní o náhrade trov bolo treba v tomto prípade ustáliť, že základom bolo konštatovanie zásahu a vznik ujmy u žalobcu. Súd odkazuje na komentár k Civilnému sporovému poriadku (Števček, M. Cicová, S. E., F. B., S. E., F. G. a kol., Civilný sporový poriadok komentár Praha C.H.Beck, 2016, s. 926).

20. Zamietnutie žaloby v časti podľa názoru súdu nemá vplyv na úspešnosť žalobcu v konaní v rozsahu, v akom mu súd právo priznal.

21. O výške trov konania rozhodne vyšší súdny úradník po právoplatnosti rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Podľa § 355 ods. 1 CSP proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevylučuje.

Podľa § 356 CSP odvolanie nie je prípustné proti rozsudku
a.)vydanému na základe uznania nároku alebo vzdania sa nároku okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takéhoto rozhodnutia,
b.)pre zmeškanie okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takéhoto rozhodnutia.

Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 362 ods. 1 CSP odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh)

Podľa § 364 CSP rozsah v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a.)neboli splnené procesné podmienky,
b.)súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c.)rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d.)konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
e.)súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f.)súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g.)zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené alebo
h.)rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.